

JOANOT MARTORELL

Tirant lo Blanc

VERSIÓ DE JOSEP PALOMERO
IL·LUSTRACIONS DE MANUEL BOIX

edicions
bromera

JOANOT MARTORELL

Tirant lo Blanc

Versió de Josep Palomero
Il·lustracions de Manuel Boix

edicions
bromera

I

L'INTRÈPID GUILLEM DE VAROIC

El rei àrab de les Canàries, un jove guerrer molt respectat anomenat Abraïm, va envair Anglaterra cap a l'any 1455 per rescabalar-se de les incursions dels corsaris anglesos en algunes de les seues possessions. Una nit desembarcà d'improvís a Southampton amb un exèrcit formidable.

El contundent atac dels sarraïns agafà de sorpresa l'inexpert rei Enric, el qual, després de resistir inútilment, ordenà alçar el campament i concentrar les tropes supervivents a Canterbury. Però vist que l'enemic s'havia apoderat també d'aquesta població, es traslladà a Londres com va poder. Quan la capital, assetjada i famèlica, estava a punt de caure, es veié forçat a retirar-se cap a les muntanyes de Gal·les. De camí, es va refugiar al castell de Warwick, una plaça forta molt ben proveïda on, de moment, semblava segur.

Es tenia el convenciment que el senyor del lloc, el valerós comte Guillem de Varoic, havia mort en el transcurs d'una expedició a Terra Santa. En realitat, va ser ell mateix qui va escampar aquesta falsa notícia per Venècia quan tornava de Jerusalem, on havia pelegrinat per expiar davant el Sant Sepulcre la gran quantitat de morts que havia ocasionat en combat.

Vestit amb hàbit de franciscà, en l'actualitat era un ermità que vivia a soles en un paratge del bosc dels voltants de la seua antiga possessió. S'havia deixat créixer els cabells canosos i una espessa barba blanca li havia canviat la fesomia. S'alimentava sobretot d'herbes i, transformat de fet en una altra persona, ni tan sols la dona, la senyora del castell, era capaç de reconèixer-lo quan de tant en tant s'hi acostava a demanar almoina. Havia tallat definitivament amb el passat.

El rei, preocupat per la contundència de l'enemic, no sabia què fer ni cap a on pegar. En un somni, una donzella celestial, que devia ser la mateixa Mare de Déu, li aconsellà que nomenara capità del seu exèrcit el primer vagabund que li demanara caritat. L'endemà, casualment, l'ermità anà a captar al castell que un dia va ser sa casa. El rei, que se'l va trobar de cara, li implorà que dirigira la resistència.

Guillem de Varoic va objectar que era un pobre vell ignorant i inepte, però el sobirà insistí tant que no tingué més remei que acceptar eixa difícil missió. Fins i tot el mateix rei, que era un jove malaltús i de complexió dèbil, tenia l'aprovació dels nobles per a abdicar en el nou capità a fi que poguera enfrontar-se en nom de la corona amb Abraïm, a qui vencé en combat singular.

Gràcies al seu valor i al domini que tenia de les tàctiques militars, el comte va guanyar la guerra, va expulsar d'Anglaterra els moros invasors i, davant de les insistents sospites de la comtessa, no tingué més remei que revelar a l'esposa qui era. Tots van celebrar el triomf i li imploraren que tornara a fer de senyor de Warwick.

Però ell renuncià tant a la corona com al principat de Gal·les que el rei li havia oferit a canvi. A pesar de les súpliques de la dona i de l'amor del fill, a qui el rei concedí la major part de Cornualla i el nomenà conestable major del regne, el comte de Varoic es mantingué impertorbable. Al cap de cinc mesos de convivència familiar se'n va tornar definitivament al seu retir, on es dedicava a resar en una ermita apartada i a dur una vida contemplativa en contacte amb la natura. S'havia tornat un solitari a qui el món interessava ben poc.

